

Jezus – nowy Adam, oczyszcza i odnawia świat

Jak co roku, w I Niedzielę Wielkiego Postu skupiamy naszą uwagę na kuszeniu Jezusa, na Jego zmaganiu się z szatanem. Patrząc na Jezusa, zastanawiamy się nad rzeczywistością pokus, prób i walki duchowej, które są obecne w życiu chrześcijanina.

Markowy tekst o kuszeniu Jezusa na pustyni (1, 12–13) i Jego pierwszym publicznym wystąpieniu (1, 14–15) jest bardzo krótki i znajduje się zaraz na początku Ewangelii, poprzedzając go tylko opis działalności Jana Chrzciciela i opis chrztu Jezusa w Jordanie.

Ewangelista Marek bardzo podkreśla potężne „działanie Ducha Świętego”: ten sam Duch, który przy chrzcie zstąpił na Jezusa w postaci gołębicy (Mk 1, 10), zaraz potem wyprowadza, a właściwie „wyrzuca” (w tekście gr. jest ekballei, czyli dosł. „rzuca”, „wyrzuca”) Go na pustynię (Mk 1, 12). Takie całkowite poddanie się Jezusa działaniu Ducha, który „rzuca” Go na pustynię, wyraża Jego całkowite i wierne podporządkowanie się woli Ojca. Takie zachowanie, nacechowane posłuszeństwem, podkreśla relację wzajemnej miłości pomiędzy Ojcem i Synem, podkreśla Jego całkowite zaufanie Ojcu.

Na pustyni Jezus jest kuszony przez szatana, ale ma też asystę aniołów, których obecność wskazuje na asystencję samego Boga podczas kuszenia.

Z całą pewnością pustynia przywołuje wspomnienia czterdziestoletniej wędrówki Izraelitów do Ziemi Obiecanej, czasu prób, porażek, zmagania o wierność Bogu, niewierności i trudów, ale też czasu ciągłego doświadczania wierności i dobroci Bożej. W tekście Markowym bardzo charakterystyczna jest obecność zwierząt, które chociaż w wielu tekstach biblijnych występują obok sił zła (zob. Ps 91, 13; Ez 34, 5.8.25) tutaj jawią się jako oswojone i przyjazne Jezusowi. Można tu dostrzec niejako przywrócenie sytuacji z raju (zob. Rdz 1, 28; 2, 19–20) i spełnienie eschatologicznych obietnic prorockich (zob. Iz 11, 6–9; 65, 17–25).

Obraz Jezusa trwającego w obecności Bożej, „otoczonego aniołami i zwierzętami”, nasuwa skojarzenie z obrazem pierwszych ludzi w raju (Rdz 2). Jezus jawi się jako nowy Adam, który realizuje nową rzeczywistość odnowionego świata i nowego stworzenia. Jezus, rzucony na pustynię i zwyciężający szatana, uobecnia nowy czas zbawczego działania Boga, w którym wyraźnie widać przejście od śmierci do prawdziwego życia w wolności. Postawa całkowitej wierności Bogu umożliwia przemianę miejsca pustynnego w rajski ogród życia.

To właśnie życiu i całkowitej odnowie człowieka i całego świata służy żarliwy apel Jezusa na początku jego publicznej działalności: „Czas się wypełnił i bliskie jest królestwo Boże. Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię!” (Mk 1, 15). Znamienne jest to, że są to pierwsze słowa Jezusa wypowiedziane na kartach Ewangelii św. Marka.

Wołanie Jezusa o nawrócenie i o wiarę nie cierpi zwłoki, nie może być przełożone na później. Użyte tutaj greckie słowo *kairos* wskazuje na czas szczególny, niepowtarzalny, o przełomowym znaczeniu,

na czas łaski. Ta nowa rzeczywistość to przybliżanie się królestwa niebieskiego. Ale trzeba spełnić dwa warunki: przede wszystkim „nawrócić się”. Użyty tutaj grecki czasownik metanoete oznacza zmianę sposobu myślenia. To pokazuje, że Zbawicielowi chodzi o prawdziwą, głęboką, wewnętrzną przemianę człowieka, a nie o coś powierzchownego. A następnie trzeba „uwierzyć” orędziu głoszonemu przez Jezusa, czyli Dobrej Nowinie, tzn. Ewangelii.

Chodzi o wiarę, która ma doprowadzić ludzi do zbawienia, czyli do trwania na wieki w obecności Boga, o wiarę, która zamienia największą nawet pustynię serca w zielony ogród.

Bp Janusz Stepnowski, biskup łomżyński